

SLUKMINNE 2020 18 juli –
30 augusti. Grupputställning på Krognoshuset
i Lund med Henrik Lund Jørgensen, Annelie
Nilsson, Annika Svenbro & Anna Wessman.
Curatorer/konstnärliga ledare: Marianne Andersson Embäck, Lars
Embäck, Marit Lindberg och Johan Suneson.

Krognoshuset drivs med stöd från Kulturrådet och Lunds Kommun

Om tillgänglighet se hemsida www.krognoshuset.se

I.

Vad är det som ständigt följer människan och som äter upp eller döljer viktiga minnen, men som samtidigt omärkligt låter förflutna händelser bli kvar som aktiva spår och agenter i nuet? Handlar det om en okänd följeslagare eller om någonting helt annat. Ordet Slukminne väcker lätt vida associationer. Finns det likheter till det närbesläktade ordet slukhållet, ett tomrum som uppstått under det som betraktats som solid mark. Ett utrymme där kompression gjort att material pressats samman eller att utfyllnad försvunnit längre ner i jordlagren utanför mänsklig kontroll. Eller döljer sig slukminnet under en stads historiska lager som ett obekant och påtagligt fynd för den som gräver?

Kanske handlar slukminnet om olika människors sätt att tolka det de varseblir och möjligheterna att skapa berättelser utifrån en egen erfarenhet? Minnen som förträngs och/eller bevaras i släktled? Hur bevaras minnet av beröring och närhet? Eller handlar slukminnet om hur vi påverkas medvetet och/eller omedvetet av ideologier? När och hur är det möjligt att se utanför ramarna för till synes osynliga principer som styr människans villkor i ett samhälle?

Slukminne skapades som en tanke mellan Marianne Andersson Embäck, Johan Suneson, Marit Lindberg och Lars Embäck och som ett koncept för gemensamma utställningar i Östersund och Värmland 2015–16. Inför utställningsåret 2020 fanns det önskemål om att medlemmar ur Auras konstnärsgrupp skulle presenteras under sommarutställningen. Marianne Andersson Embäck, Lars Embäck, Marit Lindberg och Johan Suneson antog utmaningen genom att kurera Slukminne 2020.

Samtalet fortsätter från tidigare utställningar. Utgångspunkten i Östersund, Karlstad och Arvika 2015–16 utgick från en önskan att jobba med temat tiden och minnet. Den mystiska och ogripbara storheten tiden ställdes mot det individuella minnet. Tidens gång, åldrandet, en utveckling som inte går att stoppa, ett irreversibelt förlopp. Något

både påtagligt och undanglidande som utmärker livet. Vi färdas i en tidsmaskin, men tyvärr går den bara åt ett håll. Förutom den fysiska realiteten tidens gång, finns det vi minns. Hur vi tror det var och dess påverkan på exempelvis självkänsla. När Marit Lindberg kom på begreppet Slukminne föreföll ordet spännande och inriktningen på utställningen förblev mystisk och associationväckande.

Hur skulle kollegor i Auras konstnärsgruppen tolka vad ett Slukminne var för någonting när ordet utforskades genom den konstnärliga processen i måleri, foto, skulptur och film? Kuratorsgruppen bjöd in Henrik Lund Jørgensen, Annelie Nilsson, Annika Svenbro och Anna Wessman som utställare. Under hösten 2019 och våren 2020 sammanstrålade de åtta konstnärerna i möten som handlade om den kommande utställningen, men sammankomsterna representerade också något mer; utvecklandet av ett kollegialt rum för utbyten och diskussion. Under samtal inför sommarutställningen på Krognoshuset undersöks ordets möjligheter i såväl nya som gemensamma spår. Kan-ske är ordet en möjlighet att starta en process och låta utställningen delvis födas i ett samråd? Möjligtvis kunde den aktuella utställningen leda till fler utställningar längre fram där medlemmar ur konstnärsgruppen samarbetar. Det är en förhoppning.

Utgångspunkten finns i titeln och ordet. Vad väcker ordet Slukminne för lust att gestalta? Det är i det praktiska arbetet som diskussionen föds.

II.

Annelie Nilsson utgår delvis från byggnaden och stadens historia genom verket *Stenen följer sitt landskap - landskapet följer sin sten*. Krognoshuset är inbäddat i kulturlager. Vad har vi för möjlighet att beröras av både det kända och det okända. Var finns det i mig? När rör det sig? När rör det mig? Källaren har varit ett livsmedelsförråd. Annelie visar en filmprojektion i källaren tillsammans med en green-screen och attributen vilka använts i filmen. Attributen är även utspridda i galleriet och på dess yttre murstenar vilka omsluts av en uteservering. Detta slukminne följer sitt landskap, sin sten, sin grund, sitt bärlager, sitt rör, sitt vatten, sin höjd, sitt lager, sin linje, sin mur, sitt hål, sin hunger, sin regel och sin prövning.

Slukminne är halt som en ål, slinker undan när en försöker fånga det. **Annika Svenbro** talar om att dölja och att glömma. Och om skulptur som ett språk för det undflyende. Kroppen hjälper till att söka det försvunna, leran blir en förlängning av kroppen,

Tidsmarkör genom maräng av Annelie Nilsson

Smaken av sten, skulptur av Annika Svenbro

en länk mellan kroppen och verkligheten. Annika har gjort en skulptur av en sten som samspelar med en annan form i lera. Lerformen slukar stenen. Hon talar om arkitektur och kropp. Ett hus utan dörrar och fönster, det ruvar på minnen, spår av dem som funnits där. Två torn, med mänskliga tillägg, ett slags oroliga kommunikatorer mellan dröm och verklighet.

Väderkvarnen. Genom fotografi, text och skulptur tar sig **Henrik Lund Jørgensen** an filmen *Väderkvarnen* (1930-talets mitt) av den schweiziske regissören Emil Nægali. Lund Jørgensens verk kan beskrivas som en rekonstruktion av en idé utifrån funna

Arkivfoto. Svenska Filminstitutet

arkivmaterial och texter om en film som aldrig blev färdigställd p.g.a. 1930-talets politiska strömningar ute i Europa. Trots detta hann den ändå få inflytande på olika författare, tänkare och samtida intellektuella som rörde sig i samma kretsar som Emil Nægali.

Anna Wessman planerade att mötas med sin pappa på en promenad i Småland. De skulle växla berättelser och minnen kring densamma plats där de bägge haft sin barn-

dom. Så kom våren då resan omöjliggjordes på grund av Covid 19. Det ursprungliga temat om generationerna, de historiska lagren och energierna dem emellan fullföljs med ett annat verk som genomförs utan förflyttningar. Ett fotografi föreställer en äldre

Foto. Anna Wessman

kvinnas som har en medelålders kvinna i sitt knä. Ursprunget till bilden kom sig ur en dröm som dröjde sig kvar som ett känslominne. Lusten att beröra tidlös kontinuitet och dess baksida, smärtan som följer efter möjliga förluster. Andningen/tonen från ett dragspel som en metafor för liv och närvaro.

III.

På de tidigare Slukminneutställningarna 2015–16 arbetade **Johan Suneson** med ”dumma saker man sagt”. Orden hade applicerats på pratbubblor i tyg stoppade med halm och hopknölat tidningspapper som låg på golvet. Det var försök till skämt och

elakheter. Bedömningen av graden av dumhet var subjektiv. I mitten av pratbubblorna stod skulpturen *Pojke med många knän*, som bestod av fyra ben som klev inåt, så att överkroppen smälte ihop och huvudet försvann. Skulpturen har uppstått ur minnet av Johan Sunesons förste vän, vars ben inte växte och som ständigt opererades.

Kapsejsade pratbubblor, Johan Suneson

Marit Lindbergs film *Kolossen på Prora* utgick delvis från Henrik Lund Jørgensens material om ett nazistiskt projekt på den tyska kusten. Där uppfördes en 4,5 km lång byggnad avsedd som semesteranläggning som aldrig blev färdig. Marit Lindbergs egna filmer från samma plats blandas med Henriks bilder. De personliga innehåll som

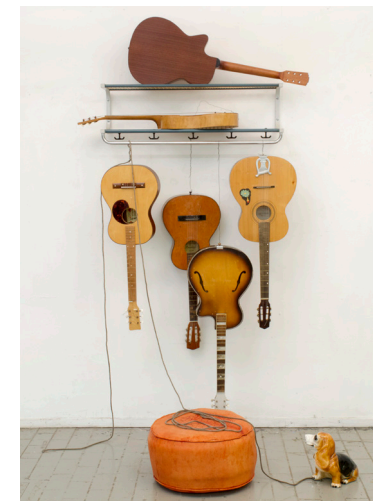
deras filmer var och en för sig förmedlar sammanfogas till ett vittnesbörd om ett kollektivt arv. Filmen ingick även i det konstnärligt utforskande projektet Carousell.

Marianne Andersson Embäcks målningsvit *Autonoma kamrater* hade sin upprinnelse i ett försök att ur minnets dunkla vrår frammana porträttet av pojken som en gång var en nära barndomskamrat. Hon saknar fotografier av barndomskamraten som dog i tjuugoårsåldern och minnet har i den måleriska processen omvandlats till ett porträtt av

”den fiktive andre”. Bilderna bär spår av möten med många olika människor, levande och döda.

Lars Embäcks hatthylla med gitarrer i verket *Hemmet och familjen* framstod som en grupp funna och samtidigt malplacerade objekt gripna ur en förfluten femtiotalsmiljö som stigit in och tagit plats i utställningsrummets samtid. Det försonande i det

nostalgiska anslaget öppnar samtidigt dörren mot det tvetydiga och mardrömslika. Blicken som riktas bakåt söker efter ett nytt sammanhang i nutid. Är det lek eller blodigt allvar?

IV.

Covid 19 har ändrat förutsättningarna för utställningen och möjligheten till fysiska möten. Slukminne 2020 blir därigenom också ett slags slukminnespunkt inför framtiden. Vad kommer vi att minnas av den här tiden? Covid 19 skapar såväl ett individuellt som kollektivt slukminne. Gruppens förberedande möten sker under våren över videomöten med hjälp av programmet Zoom. Var och en sitter i sin ateljé eller i hemmet och pratar via en skärm. På samma sätt som så många andra den senaste tiden. Och under tiden vi arbetar med utställningen vet vi inte i vilken utsträckning det finns möjlighet att hålla Krognoshuset öppet i sommar. Intendenten, kuratorsgruppen och utställarna tvingas fundera över alternativa möjligheter. Kanske får besökare boka tid i förväg, kanske får vi tillgängliggöra utställningen på nätet.

Men det blir en Slukminneutställning sommaren 2020 under dessa speciella och särskilda omständigheter. Och det är kuratorsgruppens förhoppning att utställningen skall nå en stor publik genom de möjligheter som står till buds. Vi önskar alla välkomna till Slukminne 2020.

Slukminne i juli 2020 genom

Lars Embäck

18 JULI – 30 AUGUSTI 2020 KROGNOSHUSET I LUND